

du rigtig lagt Mærke til hans Øjne? Jeg har ogsaa hørt, han engang skal have sagt til en Ven, at naar han skabede sig saa meget, var det for at Folk ikke skulde mærke Overgangen, dersom hans Mors Gal-skab en skøn Dag brød ud hos ham. — — Naa, men efter hvad du nu har betroet mig, Jytte, saa forstaar jeg naturligvis bedre din Holdning overfor ham, og dersom du ønsker det, skal jeg ikke oftere føre ham sammen med dig.«

»Ja Tak, det ser jeg helst.«

»Det gør mig selvfølgelig personlig ondt — du veed, hvor stor Pris jeg sætter paa ham — men jeg respekterer, som sagt, dit Standpunkt. Jeg vil saa helst sige ham det lige ud, saa forstaar han jo nok Grunden.«

»Det vil jeg dog absolut bede dig om ikke at gøre, John! Det kunde maaske mistydes. Forresten troede jeg saamænd, han selv for længe siden havde glemt den gamle Historie. Den var vist ikke engang videre alvorlig ment. Det skal nok være en Vane hos ham at fri til alle unge Damer, han træffer. Og der er vistnok dem, der gouterer ham.«

»Du maa nu ogsaa indrømme, at han kan være højst charmerende. Især naar man sidder ene med ham, saa gaar Affektationen helt af ham, og han kan tale saa mærkelig fornuftigt. Du skulde dog engang . . . nej, det er sandt! Jeg kan altsaa des-